

ZPRAVODAJ

84. JIRÁSKOVA HRONOVA

ÚTERÝ 5. 8. 2014

Na seznam UNESCO by si zasloužilo zapsat celé amatérské divadlo

České a slovenské loutkářství by rádo zamířilo na seznam kulturního dědictví UNESCO. A právě v Hronově v pondělí proběhla koordinanční schůzka týmu, který řeší, jak tohoto cíle dosáhnout. Mluvili jsme s jeho členkou - vedoucí NIPOS-ARTAMA Lenkou Lázněvskou.

V čem je československé loutkářství takovým fenoménem, aby bylo zapsáno na seznam UNESCO?

Myslím, že je možná trochu nefér zapisovat jen loutkářství, protože se to vlastně týká celého českého divadla, respektive jeho

amatérské části. To, co je na tom fascinující, je kontinuita, geografická rozprostraněnost, protože jednou z otázek, které UNESCO zajímají, je lokalizace. My můžeme říct, že tento fenomén pokrývá celou ČR, nejvíce východní Čechy, západní Čechy, Prahu, ale vlastně se vyskytuje všude. A protože se jedná o seznam, který se zabývá nehmotným kulturním dědictvím, zajímá je, jestli to má nějakou minulost a budoucnost. A to opravdu má, protože zejména české loutkářství se od dob národního obrození kontinuálně rozvíjí a dokonce v jeho dějinách existovala období, kdy bylo v Evropě na úplně špici. Když v Praze vznikla Unima (mezinárodní loutková asociace založená v roce 1929, pozn. red.), bylo v Čechách, na Moravě a ve Slezsku na 3000 loutkářských souborů. Celá Evropa byla úplně pať, protože tolik jich nebylo nikdy a nikde.

Kde se vzal nápad celé to jednání odstartovat?

Nebudeme se přisuzovat něco, co nám nepatří: nápad pochází od našich slovenských přátel. Když vznikala nominace východočeského loutkářství na český seznam UNESCO, dostal ji jeden z nich k oponentuře a napadlo ho to. Pak si uvědomili, že se s námi potřebují spojit, protože česká a slovenská tradice spolu souvisí. Jakkoli je české loutkářství stratifikovaný jev, není to tak jako na Slovensku, kde je založeno na loutkářských rodech, kde se to opravdu dědí z otce na syna. A ty loutkářské rody na Slovensku přišly z Čech.

Kdo se na jednání podílí?

Návrh budou předkládat dva státy - ČR a SR - takže obě ministerstva kultury. Zpracováním byl pověřen náš NIPOS a Centrum lidové kultury v Bratislavě. Slováci, protože s tím přišli, budou malinko vepředu.

Jak dlouho jednání probíhá a jak to vypadá do budoucna?

Nemůžeme se s tím úplně loudat. Jestli chceme, aby byl návrh příští rok projednán, a to chceme, musí být zpracován nejpozději do 15. dubna příštího roku. Včetně nominace filmu, dokumentace, literatury, fotodokumentace - to je pět snímků českých a pět slovenských a nesmí tam být žádné historické snímky - chtějí, aby to bylo něco, co žije.

Projednali jste v pondělí něco převratného?

V Hronově se sešla česká část týmu. Nominace samozřejmě bude společná, ale je tam řada národních otázek, například jaká opatření uděláme, kdo to udělá, kdo bude kontaktní osobou za Česko, jestli pod návrhem budou podepsaní jenom ministerští úředníci nebo jestli k tomu pustí i odborné instituce...

Co by vlastně zařazení na seznam UNESCO českému loutkářství reálně přineslo?

Přineslo by mu velkou propagaci, potvrzení toho, že jde o český a moravský národní poklad, o který je třeba pečovat, a že veřejná podpora, včetně té finanční, je správná a měla by přijít ještě ve větší míře. A samozřejmě upozorní společnost na jev

Miluji herectví, v němž mluví tělo – vizuálně i akusticky. Vzrušuje a přitahuje mne Tairovův výrok, že dokonalý herec je taneční herec. Tedy herec, jenž s dokonalou komplexností materiálu, v němž tvoří ze všech stran a všemi možnostmi, fascinuje svého diváka právě proto, že mu dává zažít celostně prožitek lidství. Tairovovi vyčítali, že není dost ideový, že jeho inscenace jsou sice dokonalé krásou své divadelnosti, ale nejsou na druhé straně ničím víc než líbezně zábavnými oddechovými kousky. Ale: přečtěte si, co napsal K. H. Hilar, když uviděl v Berlíně pouhopouhou operetku, s níž tehdy Tairov dobyl Evropu nebo co bylo řečeno o jeho inscenaci Faidry. Vždycky tu promluví s plnou silou, naléhavostí a fascinující silou právě lidské tělo. Ostatně: naše předválečná avantgarda čerpala svou lyričnost nejen z poetismu, ale i z tohoto zdroje, jež znamenal absolutní projev se performanční síly hereckého subjektu. Ostatně to naše slavné Osvobozené divadlo našlo své jméno také odtud, volným překladem názvu Tairovovy eseje z němčiny, v níž vyložil své pojetí herectví a divadla.

Jsem přesvědčen, že právě v tom je nejvlastnější podstata divadla. Je totiž díky svému prostoru pro předvádění, jež běžně nazýváme hledištěm, schopné zároveň předvést originál jevu, stejně jako učinit tento originál znakem, jenž může označovat jakoukoliv jinou skutečnost. A ještě tak nabídnout divákovi herce jako tvůrce, jenž má onu už zmíněnou performanční sílu, jež před jeho očima tělo, tělesnost, tělovost rozevřívá do naprosto svobodné individuality, ale v téže setině vteřiny rovněž proměňuje v tvar, jenž znamená estetické osvojení skutečnosti.

Pišu tato slova po dnu, v němž jsme viděli sled nejrůznějších pohybových etud, protože si myslím, že bychom je měli vnímat jako přinejmenším možnou naději na pronikání ke skutečnému trvalému jádru toho druhu umění, jež se zove divadlem.

Jan Císar

pokračování ze strany 1→

toho nehmotného kulturního dědictví. Hmotné památky vidíme, protože o ně zakopáváme, chodíme kolem nich, ale když je něco nehmotné, musí se to propagovat, protože je to trochu neviditelné.

Když jsem dnes mluvil s Karlem Vostárkem, říkal mi, jak je paradoxní, že svět nás vnímá jako loutkářskou velmoc, zatímco my tady doma to tak nevnímáme a že naopak jde zájem trochu dolů. Co na to říkáte?

Samozřejmě jsou léta bohatá a léta chudá. Myslím, že to hlavní co svět oceňuje, je nejenom Unima, ale i to, že u nás byla první loutkářská katedra na světě. Řada lidí z ciziny sem stále jezdí studovat, ale my teď už samostatnou katedru nemáme. Někteří lidé berou neexistenci katedry velmi úkorně. Část loutkářů (i profesionálních) říká, že se vytrácí znalost loutkové techniky. Loutkářství se teď hodně používá jako prostředek pro alternativní divadlo a ztrácí se vnímání loutky jako dramatické postavy, jako něco s úžasnými vyjadřovacími možnostmi. Loutka je velická zkratka, umí mnoho věcí jednodušeji i zřetelněji pro diváka.

Na začátku jste mluvila o tom, že podle vás by se zápis na seznam UNESCO měl vztahovat na celou amatérskou scénu – myslíte, že k tomu někdy dojde?

Nominací je omezený počet. My jich tolik nemáme, ale třeba Chorvatsko jich má padesát, Jižní Korea asi sto třicet. V minulosti jsme nebyli tak aktivní a teď je velký přetlak. Dává se přednost (což z jedné strany chápou, z druhé to pro nás může být nevýhoda) nadnárodním nominacím – když se dva státy domluví, tak mají šanci. Je

tedy otázka, zda bychom pro tento záměr nenašli ve střední Evropě partnery – dějiny našeho divadla jsou velmi totožné s dějinami německého divadla nebo si vezměte, co všechno dali divadelnímu světu Poláci. A já mám takovou představu (nevím, jestli na to budeme mít síly), že kdybychom získali partnera v Německu, Polsku a Slovensku, že bychom to určitě dokázali. Protože české amatérské divadlo jako celek by si to hodně zasloužilo.

Co byste popřála českému loutkovému amatérskému divadlu a třeba i amatérskému divadlu vůbec?

Hodně tvořivých lidí, hodně organizátorů, kteří by pro ně dokázali udělat setkání, jako je Jiráskův Hronov i další festivaly. Myslím ale, že nám chybí víc mezinárodních kontaktů. Celý systém je nastaven tak, že se jim zdráháme otevřít větší prostor i na Jiráskově Hronově. Myslím, že je to velká škoda, ač bychom tím, že je to „festival festivalů“, samozřejmě ubírali prostor českým divadlům. Myslím ale, že mezinárodní konfrontaci hodně potřebujeme.

Jan Mrázek

Originalita, která vychází z dětí

ROZHOVOR

Rozhovor o tanci s Blankou Rejholdovou ze souboru Akord ZUŠ Červený Kostelec

Váš soubor přijel z nedaleka – z Červeného Kostelce...

Měla jsem strašnou radost, když mi na začátku prázdnin přišel mejlík, že budeme reprezentovat na Jiráskově Hronově. Vyskočila jsem doslova dva metry vysoko, bylo to takové moje tajné přání. Pocházíme tady z Náchodska, a tak jsem si ve skrytu duše přála, aby to vyšlo. Vystupovali jsme na Jiráskově Hronově před patnácti lety, a já mám teď rok a půl do důchodu, takže jsem si přála ještě jednou sem přivést svůj soubor. Je to pro mě velká radost, zadostiučinění.

V Červeném Kostelci jste vedoucí Tanečního oboru ZUŠ. Jak velký je ten obor?

Máme tam asi 10-11 skupin dětí od pěti let do osmnácti let, celkem asi 140 dětí. Mou velkou hrdostí je dvanáctičlenný chlapecký soubor, což je taková rarita. V tomto oboru pracuju už 23 let, vlastně jsme s tím v České republice začínali. Děláme hodně scénický tanec, techniku Isadory Duncanové a Marthy Grahamové, ale máme už i svůj vlastní taneční rukopis. A samozřejmě hodně pracujeme s improvizací, kde děvčata mají za určitých podmínek určitou svobodu. Já z těch dětí čerpám, a tak vznikají podněty, které zpracováváme. Inspirací nám je cokoli – pocity, obrazy, život kolem nás, ale nejdůležitější je nápad.

Na to jsme se právě chtěla zeptat – jestli přesnou choreografií určujete vy, nebo si ji tanečnice vymýšlejí samy?

Já jim navrhnu námět, jako v případě Vyprahlosti. Začínám od hudby, kterou pečlivě vybírám, aby to byla ta správná, pak zkoušíme a děvčata mají svobodu k vymýšlení vlastních kreací. Jde mi především o duši. Aby byl prožitek opravdový, abychom jim uvěřili, čím si procházejí. Z toho základu se pak vychází, uděláme choreografii, nakonec to učešeme. Ale to poslední slovo vždycky řeknu já.

Vyprahlost není moc optimistické téma. Jak vás napadlo?

Nemám moc ráda těžká témata, s klukama děláme spíše veselejší a hravější věci. Jsem ve své podstatě optimistka, takže v ponurých vodách moc nelovím. Ale v tomto případě do toho vstoupil tak trochu i můj osobní život, a tak jsem nabídla tohle téma. Ale děvčata si to musela

procítit sama, těžko jsem jim mohla něco diktovat, protože je mezi námi přece jen určitý věkový rozdíl. A s výsledkem jsem nesmírně spokojená.

Pro mě to bylo choreograficky velmi zajímavé. Četla jsem tam i téma manipulace, loutkovosti. Zaujaly mě figury, kdy se dívky navzájem posunují. Takové figury jsem nikdy neviděla.

Myslím, že právě v tom je originalita, která vychází z dětí. Hodně je v tom práce s hudbou, kdy jsem děvčata vyzvala, aby ji poslouchaly a hrály si s ní. Chtěla jsem, aby změnila dynamiku hudby, aby to překvapilo, provokovalo. Pracovně jsme těmto figurám říkaly mašinky, a vývojem jsme došly k výslednému tvaru. Je to velmi nová choreografie.

Je tahle skupina stálá nebo se proměňuje?

Děvčata chodí tancovat už od pěti let, takže jsou sebraná.

Je příjemné slyšet, že v regionu je takový zájem o tanec. Přemýšlela jsem, jestli je to jen koníček, nebo vychováte i budoucí profesionály... A dozvěděla jsem se, že jedna z vašich žaček je dnes pedagožkou tance v Hronově.

Je to opravdu tak, je to dnes moje kolegyně, vynikající tanečnice, choreografka i učitelka. Tím, že se blíží můj odchod do penze, jsem velmi ráda, když mám jistotu, že pokračování mé cesty bude kvalitní. Víím, že se nevrhne komerčním směrem, ale že to zase bude o duševnu. Zuzka vystudovala stejnou školu jako já, takže máme stejný základ. Ale podobně šikovných děvčat je více, na konzervatoři jich studuje tak 10-15.

Jak dlouho vzniká taková jedna choreografie?

Nevím, jestli je to dobře nebo špatně, ale nesmírně ráda tvořím. Řekla bych, že když to jde, múza mě políbí a je dobrá energie, tak je hrubá stavba do tří hodin hotova. Znovu musím připomenout, že hodně čerpám z dětí, vzájemně se prolínáme, funguje nám to. A tak výsledný tvar vznikne třeba i za tři týdny. Jsem schopna za dva měsíce udělat i pětadvacet choreografií. A máme úspěchy, od nejmenších po ty velké. Jezdíme na různé festivaly, a zabodovali jsme i na republice.

Vraťme se ale ještě k té kuriozitě – chlapeckému souboru. V mozaice několika souborů, které se tu předvedly, jsem zahlédla jen jednoho muže. A vy jich máte dvanáct! Jak se vám podařilo je získat?

Asi mám takovou energii, že dokážu ty kluky oslovit a zmotivovat. A mám z toho velkou radost, protože práce s nimi je úplně jiná. Musíte jim hodně nabídnout, a je to nesmírně těžké. Ale začalo se dařit. Přišli dva, tři, čtyři, a už je jich dvanáct. Když se jim podaří představení, a mají potlesk, tak to kluky strašně nabíjí. Motivace ukázat se je u nich obrovská. Navíc si kluci můžou dovolit víc než děvčata, mají nesmírnou energii. Uvidíme, možná se na Jiráskově Hronově příští rok objevím s chlapeckou skupinou.

Jana Soprová

BLOK PŘEDSTAVENÍ SCÉNICKÉHO TANCE
TANEC, TANEC ...

Taneční odpoledne

RECENZE

Na bloky tanečních představení na Jiráskově Hronově chodím většinou s obavami a nejistotou. Hronovské publikum není vždy zcela nalazeno na tento druh umění. Práskání dveří, mobilní telefony a dětský pláč mi přijdou výraznější a rušivější než obvykle. V posledních letech navíc ne vždy byla nabídka choreografií tak pestrá a chutná, aby mou pozornost a zájem udržela. Tato rizika se úměrně zvyšují s počtem tanečních choreografií.

Dveřní údery, telefony a děti nechyběly. Choreografií nebylo málo, a přesto jsem se pestrosti bohužel nedočkal. Potěšením a uklidněním mi je, že polovina viděného za ochutnání stála. Potěšující a příjemný byl i Jiří Lössl coby průvodce a moderátor, který pomohl nejen vyplnit technické pauzy a uvést soubory, ale i poodhalit svůj náhled na tanec a jeho význam.

Výraznou stopu zanechal taneční soubor Intro Postřelmov se svými dvěma choreografiemi „V tunelu“ a „Já, ty, my a vy (možná i oni)“. Dynamické a temporytmicky velmi dobré choreografie. „Já, ty, my...“ se silným cítěním pro práci s partnerem, pro jeho vnímání ve vztahu k prostoru i pohybu. Práce se znakem (nejen přes kostým) „V tunelu“ nese čistou výpověď o obtížnosti vybočení z řady, obtížnosti změny stereotypu. O samotě.

S podobným tématem, byť konkrétněji, se pokusili vypořádat Dzandzare DDM České Budějovice. V expozici „V zajetí UKV“ nastolí otázku závislosti na IT. Jako protiklad vysedávání u počítače je postaveno tancem ztvárněné snění – milostný duet. Ten ale působí navíc. Mate obzvláště, zůstává-li muž na jevišti a bere do ruky kytaru. Na malé ploše je nabídnuto příliš mnoho

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

a hromadná choreografie (i když sama o sobě čistá a zdařilá) nedokáže představení dovést a dorámovat.

Další taneční představení bojující s pře- hrší neutříděných motivů byla „Vyprahlost“ Akordů ZUŠ Červený Kostelec. Řada zajímavých momentů (jako sekvence kontaktu hlavami nebo postupné cesty dopředu) však postrádala kontinuitu v rámci celku a čistší kompoziční uspořádání.

Choreografie ZUŠ Lounských „Nejsi sám“ se potýká s jiným problémem. Lyrická monotónnost a jemně citlivá, avšak chvílemi neurčitá hra s rekvizitou nestačí. Ne bez výraznějších kontrapunktů, ne beze změn dynamiky nebo vztahů.

Z mého pohledu nejslabším článkem tanečního bloku bylo „O-svícení“ Cramps-dance Litvínov. Sympatická snaha využít prostor celého sálu skončila bohužel jen jako nejasný pokus o rámeček. A samotný taneční projev se potácel v obecnosti a neurčitosti.

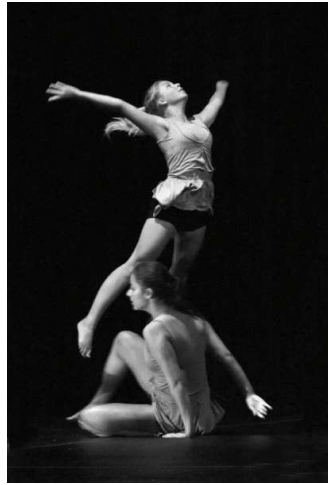
„Brod nevědomí“ Tanečního studia Magdaléna dostal svému jménu a přinesl zajímavou, přestože nepřilíh dynamickou taneční koláž. Skvělý taneční projev umocňuje souznění tanečnic, takže odpustím i (jen stopově se vyskytující) zbytečnou expresi v tvářích některých z nich.

Vrcholem tanečního odpoledne bylo představení „Poznej sebe, dotkneš se nebe“. Nápaditá choreografie, výtečné technické provedení. Kufry jako výtvarně fungující a plně i rozličně využitá rekvizita. To všechno, spolu se strhujícím stepařským číslem, skládá čistou kompozici s tématy hledání, cesty a nalézání.

Z divadla odcházím potěšen. Většina choreografií se sice energií, atmosférou i hudbou pohybovala na velmi podobné bázi, ale dobrá taneční úroveň a individuální pohybové partitury rezonující ve společném současném konání násobené množstvím tanečnic mi poskytly několik příjemných zážitků.

Závěrem si ale neodpustím jedno velké postesknutí. Tanec mnohem více než jiné divadelní druhy vyžaduje práci se světlem. Je mi jasné, že v omezeném čase na přípravu s tímto počtem choreografií je to problematické. Ale je velká škoda, že v tomto ohledu tanec na JH stále nefunguje plnohodnotně. Škoda pro řadu tanečních momentů, pro tanečníky a především pro diváky.

Jan Hnilička

VOX POPULI

Nádherné. Moc pěkné. Pohyby, ladnost. Všechno bylo skvělé.

Vlasta

Hrozně se mi líbilo, jak tam holky po sobě lezly a různě se proplétaly. Bylo to neskutečně ladné. I když jsem byla unavená a trošičku usnula, líbilo se mi to.

Bára

Podle mě je důležité, aby diváci poznali, že výrazový tanec má nějakou myšlenku, což se, myslím, ne všude podařilo.

Katka

Byly tam vrcholy, kdy jsem byla hodně soustředěná, ale pak zase chvíle, kdy se mi chtělo spát. Bylo toho asi hodně. Moc velký blok na to, aby se člověk neustále soustředil a hledal si v tom své smysly.

Verča

Příjemné. Trochu ponuré, ale krásný pohyb, ladnost a výraz těla mě naprosto naplnil. A určitě má taneční divadlo své místo na JH.

Lenka

Pestrá mozaika, která, právě pro svou pestrost, nabízela spoustu prožitků, příběhů a pocitů.

Iva

Doufám, že alespoň část těch děvčat bude večer v Tritonu.

Pavel

Po absolutním vyčerpání přijde euforie

ROZHOVOR

Rozhovor se souborem Puls SVČ Opava

Mě, činohrou odchovaného, vždy nejvíc zajímá, čím někoho upoutá pohybové divadlo, jak se k němu vůbec dostane?

Eva Vondálová (vedoucí souboru): My jsme se v začátku nevěnovaly přímo pohybovému divadlu, ale tanci jako takovému. A postupem času jsme cítily potřebu dát naší tvorbě nějaký příběh. Pak jsme objevily pohybové divadlo a daly se tímto směrem. Náš soubor funguje v Opavě 35 let a je docela známý. Všechny jsme začínaly se stepem a všeobecným tancem.

Vaše choreografie je založena na bourání hranic a překonávání rozdílů. Kdy jste se ve svém životě s podobnými problémy musely potýkat?

Eva: Myslím, že se s tím potýkáme každý pořád. Například holky nedávno při nástupu na střední školu, což znamená nové kontakty, nové přátele. I odchod ze základní školy je, co se týče překonání „hranice“, velice významným prvkem a při vzniku choreografie sehrála tato skutečnost velkou roli.

Vlastně každá choreografie vzniká v rámci diskuze a předávání zážitků.

Bára: Samotná choreografie pro nás byla určitou bariérou, protože jsme začínaly s úplně novým způsobem, jakým budeme tančit. Vždy jsme pracovali se vzájemnou komunikací, naproti tomu teď tančíme velkou část představení každá sama za sebe.

Eva: Dřív jsme se snažily spíše o groteskní, vtipné věci. Teď jde o jinou cestu.

Jaká byla nejnáročnější činnost, co se týče pohybu, ve vašem životě?

Kristýna: Nemůžu si pomoci, ale myslím, že zrovna tahle choreografie. /smích/ Stačí jednou, dvakrát, a potom je člověk úplně vyřízený. Ani běh by nám nedal tolik zabrat, protože tím, že při tanci musíme vyjadřovat pocity, se vysílíme i emočně, což vyčerpává daleko víc.

To jste si na sebe tedy ušily pěkný bič, jestli vás v celém životě nejvíc unavila tato choreografie.

Eva: Potom je z toho ale zase ta radost. Po absolutním vyčerpání přichází skvělá euforie z energie, kterou máme mezi sebou. Už se známe dlouho, opravdu dlouho. A energii mezi sebou cítíme, takže se vlastně nabíjíme. Psychicky jsme naplněné.

Každá inscenace si projde za dobu svého vzniku určitým vývojem. Jak vypadal takový vývoj u vás?

Eva: Inscenace u nás vzniká celý rok. Jen nemám zpětnou vazbu, takže často pracujeme i s videem. Navíc je spousta věcí, které se pořád mění. Jdeme na trénink, pak na druhý, a každá z nás o tom přemýšlela, každá může pomoci některé věci dotáhnout. Pořád hloubáme nad tím, jak které věci udělat jednodušeji a pro diváka srozumitelněji. Hlavně on musí poznat, o čem tancujeme.

Uvádíte také, že je tato inscenace o objevování. Co chcete v budoucnu objevit?

Kristýna: Myslím, že každý chce objevit sám sebe. Zjistit, kým vlastně je. Ne, že bychom nebyly vyspělé, ale hledáme se. Pořád nevíme, co budeme v budoucnu dělat. To se snažíme najít.

Karolína: Souhlasím. Já jsem hlavně ráda za tuhle taneční skupinu. Že jsem objevila tyhle holky a že jsem se tak skvěle sešly. Jsem moc spokojená s tím, co jsem objevila, a doufám, že to tak zůstane co nejdéle.

Eva: To ti připomenu na tréninku. /všechny smích/

Bára: Já mám trošku jednodušší představu. Hlavně bych chtěla objevit něco, co mě bude naplňovat v budoucnu, ať se to bude týkat čehokoli. Třeba školy, zaměstnání. Abych věděla, že jsem našla tu pravou věc.

Petra: Tady už bylo všechno řečeno. Objevení sama sebe. V čem bych se mohla prosadit. Co mě bude vnitřně naplňovat.

Eva: V rámci práce mě stále baví objevovat témata pro choreografie. Snažit se, aby byla každá z nich jiná. Hledat cestu k inscenaci, k jejímu zpracování.

Vít Malota

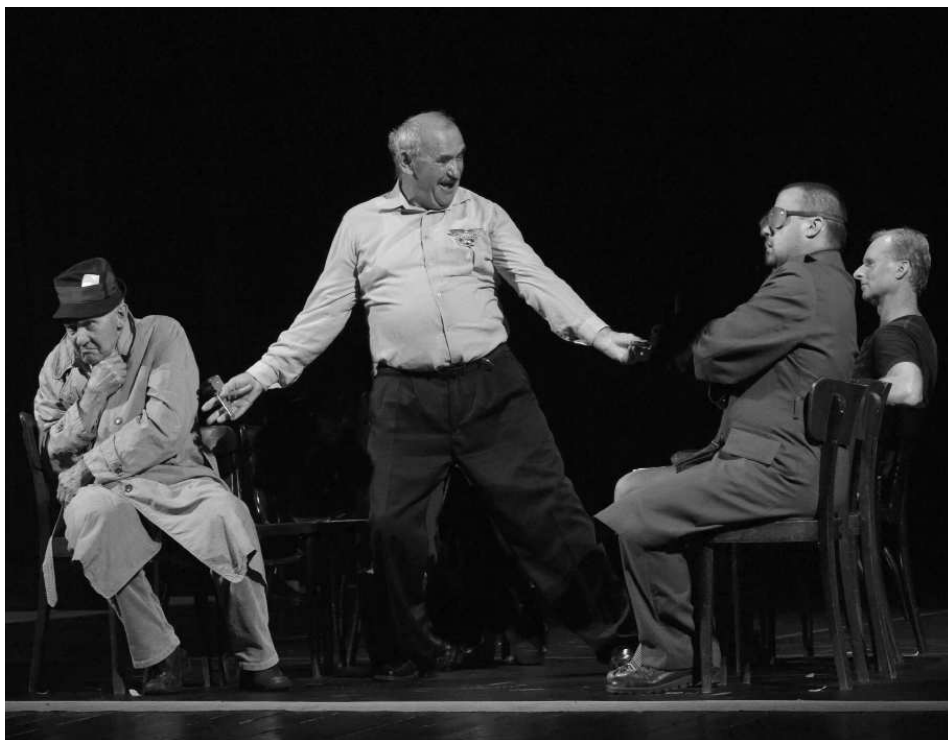

BLOK PŘEDSTAVENÍ POHYBOVÉHO DIVADLA
OTEVŘENO KOLÍN

Kolín letos zabodoval

RECENZE

I v pozdních nočních hodinách plně obsazené divadlo slibovalo dobrý kulturní zážitek. Nezklamalo. Byl. Hned první kus, groteska studentů Janáčkovy konzervatoře a Gymnázia Ostrava, „Hry nevinné nebo vinné?“, mě nadchla. Jednoduchá situace, jak tři chlapi dobývají jednu ženu. Naprostotuctový příběh, který ale v jejich pojetí dostal spoustu dalších rozměrů. Tři naprostoodlišní samci, jak kostýmem, tak pojetím své role, se uchází o jednu krásnou svůdnici. Tedy řečeno přesně, dva se uchází a třetí se směje. Nádherně vystavený příběh, čistá

technika pantomimy, správný rytmus, cítění se na jevišti. Jediné, co nevím, na co si to jeden z herců sedal a proč. Zda to byla parková lavička s barovým pultem po jeho pravici nebo sokl od nějaké sochy. V každém případě při druhém použití to stálo jinde a pak to tam už nebylo vůbec, ale nevdalo mně to, jejich „Hry...“ byly skvělé.

Stejně krásný pocit na mě z jeviště seslala „Novinová děvčata“. Pouze jsem se zarazil, že je to choreografie, myslel jsem, že jdu jen na pantomimu, že se odtančilo odpoledne,

ale to je moje nevědomost a nelitoval jsem. Ze slečen ze souboru Plus SVČ Opava sršela energie, radost, mládí. Tedy vše, co už můžu jen závidět, a tak jsem to obdivoval. Co vše se může zrodit v hlavě dívenky nad hromadou novin. Jaké krásno, zlo, ale dokonce i celá pohádka o Karkulce. Asi moc čte, holka. Potěšila mě jejich fantazie, smysl pro rekvizitu, pro prostor, o tanečních dovednostech ani nemluví. Novinopáňák mě přímo okouzлил. Ještě jsem ho nepotkal. Asi není co více dodat.

„Kupé“ – jak otřelé téma pro mimy. Snad všichni mimové někdy hráli mima ve vlaku. Ale Pantomima S.I. z Brna to pojala po svém, úplně jinak a musím uznat, že to vzala za správný konec. Krásná groteska s jemným, chytrým humorem, nádherně dramaturgicky vystavěná, nemohla neoslovit diváka. Mě oslovila, byl jsem totiž divák. Herci výborně pojali své postavy, které čistě udrželi po celou dobu. Každý přinesl něco, co mě zaujalo, co mě posunulo a jejich vztahy se stále vyvíjely a měnily až k nečekané pointě, čehož si moc vážím. Nápad s „oknovyhazovačem“ byl úžasný. Nejmladší herec podal vynikající výkon. Nemám výhrad. Slyšel jsem názor, že měli hrát imaginárně, bez reálných rekvizit, když je to pantomima. Nesouhlasím. Hranice mezi groteskou, pantomimou a neverbálním divadlem je tak tenká, nic nemá striktní pravidla, že je opravdu pouze na režisérovi, jak to pojme. Jen udržet jednu tvář pro jedno představení. A to se Brňákům povedlo.

A na závěr opět tanec. „Bariéry v nás“, stejná líheň jako ob jedno zpátky. Soubor Plus SVČ Opava. Nádherná choreografie. Pět děvčat si žije na „svém písečku“, až se něco stane a ony proniknou do sousedství. Bojí se poznání nového, ale překonávají ho a zjišťují, že když se můžou podělit, je život bohatší. Nakonec zjistí, že když drží pohromadě, vše se zadaří. (Akorát na půlnočním představení se jedna z děvčat přišla přihromadit později, po nápadném váhání. Nevím, zda v tom byla nějaká myšlenka nebo jenom zaspala.) Nerozumím tanci natolik, abych komentoval pohybové kreace, na mě to jako celek silně zapůsobilo, moc se mi to líbilo a oslovilo. Za to jim díky. Prostě Kolín letos zabodoval.

Michal Hecht

popcorn

skvělý, nevím, málo, pozornost, pohyb, dyl, krásný, příjemné, výborný, super, povznášející, zábavné, osvěžující, bezbolestné, pantomima, nádherná, atmosféra, stavebnice, zázitek, krása, uvolnění, ach, boží, úžasný, kostka

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizacíbleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

VOX POPULI

Byla jsem velmi mile překvapená. Moc mě to bavilo. Já žasnou. Skvělé.

Káťa

Byla jsem hrozně nadšená z těch neslyšících. To, že jsou neslyšící, jsem pochopila až ve chvíli, kdy se začalo tleskat. Nápad vyhazovat kluka oknem byl nádherný.

Veronika

Díky bohu, že překonali bariéry v nás.

Tereza

- Bylo to takové roztomiloučké. Mě se líbila paní s taškama v kupé. Ta mě moc bavila.

- To mě zase moc ne, protože porušovala pantomimické zákony.

Dvě osoby

Jsem moc ráda, že jsem přišla. Bylo to velice inspirativní a příjemně naladující. Takové, že vůbec nemám potřebu jít spát. Předali spoustu energie.

Áťa

Mělo by tu být víc pantomimy a pohybového divadla.

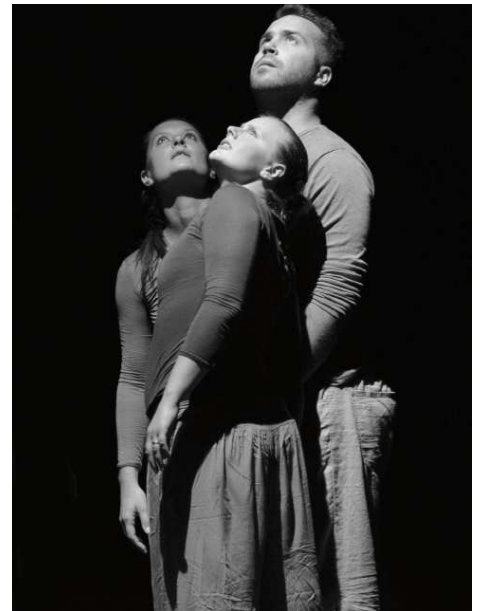
Lída

Skvělá byla etuda s kupé. Přišlo mi úžasné, že něco takového hrají neslyšící lidé a zrovně to mělo naprosto přesný timing.

Adadym

Krásná tečka za dnešním dnem, který mě nebavil. Tohle bylo skvělé.

Honza

V divadle jde přece o diváka

ROZHOVOR

*Rozhovor s režisérem a představitelem
Sira Wilougyby Drakea Václavem Bendou*

Proč jste si vybrali právě Raye Cooneyho a jeho konverzační komedii?

Většinou si vybíráme bulvární komedie, i když v poslední době jsme učinili výjimku a na tento rok zkusíme černou komedii. Komedie máme rádi už proto, že jimi diváky pobavíme. Snažíme se tedy hledat spíše témata, která jsou souboru vlastní a na které máme výrazové a herecké prostředky. Jde nám o to, aby divák přišel a odreaagoval se od každodenních problémů. Spíš aby si užil legrace, než aby musel těžce uvažovat.

Zaujala mě scéna, ve které opilec Bill recituje písničku „Co jste hasiči“ v několika řečech. To určitě v původním scénáři nebylo.

Ve scénáři to pochopitelně napsané není. Přidali jsme to do inscenace z toho důvodu, že jsme potřebovali přestrojit Davida Mortimora a Huberta Bonneyho do sesterských kostýmů. Uvažovali jsme, co bychom tam dali, aby to nebyla pouze nějaká skeč. Samozřejmě, že podobné scénky se již objevily v mnoha představeních.

Použili jste vlastní nápady i v jiných místech textu?

Někde ano. Stavěli jsme na předloze, která byla inscenována v libereckém divadle a byla dost odlišná od původní verze scénáře. K ní jsme si přidávali ještě další gagy a legrace, které se ani v jedné z předloh nevyskytovaly.

Kolik máte v současné době her na repertoáru?

Jsme ochotníci, takže nemáme tolik času, kolik bychom jej chtěli mít. Když si spočítáte, že máme s každou hrou okolo pětácti repríz, v roce je dvaapadesát týdnů a k tomu přidáte zkoušky, když se zkouší nová hra, dopadne to tak, že se každý víkend něco dělá. V současné době nastudoval soubor dvě hry a dětské představení. Je ovšem pravdou, že ve velké většině případů odehrajeme představení v daném roce a pak začneme zkoušet něco nového. Aktuálně jsou tedy na repertoáru dvě hry.

Říkal jste, že jste učinili výjimku a nazkoušeli jste něco jiného než bulvární komedii. Oč běží?

Hra, se kterou pojedeme v říjnu na Vysoké, se jmenuje Lháři a je od Anthonyho Nielsena. Máme v ní téma, které řeší určitý společenský problém, byť v komediální poloze. Pak jsme ovšem nastudovali ještě jednu hru a ta se jmenuje „Rodinné tajemství“, pochází od Erica Assouse a je to opět bulvární komedie.

Dá se tedy říci, že je to žánr, u kterého zůstanete?

Dívali jsme se již i po něčem jiném. Myslíme si ovšem, že kdybychom sáhli po hře, která nebude komedií, odradíme si diváka. Za ta léta, co hrajeme, již máme své publikum a vážíme si jej. A v divadle jde přece i o diváka. Někteří naši diváci přijdou na jedno představení i dvakrát či třikrát. Většinou odcházejí s rozesmátou pusou.

Honza Švácha

ŠAMU, ŠTÍTINA
RODINA JE ZÁKLAD STÁTU

O jedné tradici

RECENZE

Nedá se nic dělat, ale musím začít tím, že připomenu jedno tvrzení jednoho z největších znalců našeho amatérského divadla Jiřího Beneše, který mně v počátcích mého působení mezi amatéry několikrát důrazně opakoval, že existuje v českém divadelním amatérismu velmi silný proud, jehož cílem je jít ve stopách profesionálů, opřít se o jejich postupy a zkušenosti, aby uspokojil své diváky. Že to je jedna ze základních tradic, jež spoluploží historickou páteř českého amatérského hraní. Jirka mně takto v těch dávných dobách, kdy jsem spolu s dalšími ve jménu tvořivé původnosti odmítal jakékoli nápadné a zřetelné nápodoby profesio-

nálních konvencí, varoval před příliš velkými iluzemi a současně upozorňoval na to, že příliš velká až agresivní kritičnost v tomto směru může zabránit pochopení skutečného rozsahu podob amatérského divadla.

Je to už drahně let, co se mně tohoto poučení dostalo, ale mnohokrát jsem si je potvrdil, zejména když dojde na představení „dobře udělané komedie“, jež už tváří v tvář divákům prokázala svou úspěšnost, neboť jí koneckonců nejde o nic jiného než diváky rozesmát a pobavit. Navíc: v tomto žánru se ta závislost na profesionálním divadle projevuje nejenom dramaturgicky, ale i ve způsobu scénického provedení. Od počátku

19. století, co dobře udělaná hra existuje, fungují totiž v souvislosti s ní pravidla, jež zaručují nejenom úspěch textu, ale i jeho jevištní realizace. Je potřeba je znát a prakticky bezpečně ovládat, protože právě tohle zaručuje smích a zábavu. V tom je ta hlavní potíž, s níž se většinou při produkování tohoto typu divadla setkávají amatérští divadelníci. Neboť aby dokonale fungovala jeho přitažlivost pro ty diváky, kteří chtějí takové divadlo, je zapotřebí nejprve dokonalou technologií vytvořit pevnou a přesnou základnu odpovídající základní podobě textu a na tom pak rozehrávat hereckou aktivitou komediální situaci.

Přesně tohle platí o inscenaci textu Ray Cooneyho *Rodina je základ státu*, kterou vytvořil soubor ŠAMU ze Štítiny. Zdá se, že v něm je několik herců, kteří mají tyto komediantské předpoklady a že s touto inscenační polohou má i celý soubor jistou zkušenost. Ale na to, aby režijně-herecky stupňoval se stejnou intenzitou stejně jako text ten příval nedorozumění, omylů a bizarních situací s novou neutuchající překvapivostí a nápaditostí prostě nestačí; někde se už jen opakuje to, co jsme viděli a slyšeli. Ale i tak, mnozí diváci se dobře baví a reagují smíchem. V kontextu letošního JH je pak dobře, že se na něm tato inscenace objevila. Rozvinula tak reálný obraz dnešního amatérského divadla do patřičné, správné a odpovídající šíře.

Jan Císař

trápení fádání šílené komedie
dokonalé téměř hloupé
situační jednoduché
spánek dobré únava
nuda pobavili nevím
nechci uvolňující legrace
dlouhé zábavné
ukecané líbilo skvělé

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Mohl byste zopakovat třetí otázku?

RECENZE

Mám rád barda britské frašky Raye Cooneyho a jeho komedie, hlavně ty, která napsal mezi svou padesátkou a pětadesátkou už jako ostřílený profesionál, přesně ovládající náročné zákony žánru a jeho tematiku a prověřující každou novou frašku stovkami repríz, než po mnohonásobném ověření publikem dospěje k vycizelované, definitivní autorské verzi (*1+1=3*, *Peklo v hotelu Westminster*, *Dvouplošník v hotelu Westminster*, *Prachy? Prachy!*, *Rodina je základ státu* – ta je po mém soudu z nich vlastně nejslabší, ale to je věc názoru).

Z vlastní zkušenosti si troufnu tvrdit, že to jsou hry, které při správném zacházení jevištně fungují takřka neomylně – Cooneyho umění „choreografovat kalhoty, aby spadly ve správnou chvíli“, je opravdu mimořádné. Jeho frašky jsou samozřejmě záležitostí čistě únikovou (a pokud Cooney udělá hrdinou své frašky poslance, pak nikoli se záměrem politicko-satirickým, ale protože jde o člověka, který prozrazením nevěry může hodně ztratit), které nás okouzlují spíš perfekcí přesně fungujícího stroječku a virtuózně propracovanou kombinatorikou – i když pohled na zdevastovaného jedince, který dvě hodiny musí zatloukat, zatloukat a zatloukat za cenu stále absurdnějšího a nesmyslnějšího vršení lží a podvodů, je v něčem pohledem hluboce lidským.

Fraška – a cooneyovská fraška obzvláště – není rozhodně záležitostí jevištní invence, překvapivosti nebo originality. Oč méně však po inscenátorech vyžaduje tvořivost, o to více je třeba „ctít pravidla“, naplnit přesné stylové a žánrové požadavky, které jsou nutné k tomu, aby text odhalil svůj potenciál. A zároveň je tuto řemeslnou dovednost

třeba projevit s jistou neokázalou nonšalaností, prostě „jakoby nic“.

Něčemu z těchto požadavků inscenace Cooneyho komedie *Rodina je základ státu* (je mimochodem vtipné, že *It runs in the family* se česky jmenuje krom zmíněného názvu i *Sladké tajemství*, *Co se doma uvaří* nebo *Nemocnice na pokračování*) souboru ŠAMU Štítina dostojí, některým jen částečně, o některé se pokusí, na některé (zřejmě vědomě) rezignuje a o některých možná ani neví. Leckdy se podaří prodat fór s potřebnou konverzační suchostí, hraje se v adekvátním tempu (které zaplaťpánbu není čechovovské), Lukáš Vlček je i přes brutální slezský přízvuk rozený komik a z nejděčnější role ňoumoidního doktora Bonneyho toho vytěží dost, i některé další výkony ctí žánr. Na druhou stranu se místy nedostává patřičné konverzační suverenity, rytmus je příliš monotónní, druhá půlka, kde by bylo třeba frašku gradovat do patřičně nadsazené crazy, se rozpadá na jednotlivé výstupy a kupříkladu ve vydatně přehrávaných scénách za oknem se dostáváme do hodně jiné pohádky, než měl Ray Cooney na mysli. Že se ani scénografií, ani chováním jednotlivých herců (s výjimkou pana režiséra v roli ředitele nemocnice sira Drakea) nedaří navodit dojem anglické high society, kde jde doktoru Mortimorovi vskutku o hodně a neúspěch přednášky i prozrazená nevěra mu může být osudnou, to přejdeme taktním mlčením.

Pravá anglická fraška je proklatě těžký žánr. Štítný soubor sice na jeho vrchol nevystoupal, ale alespoň na úbočí k zahlédnutí byl.

Jan Šotkovský

Bylo to strašně upovídáné. Upovídáné. Upovídáné.

Jura

Jednalo se o velmi lehkou, neintelektuální inscenaci, která se člověku může líbit, pokud vypne svůj mozek a odhodí všechny představy, že se dočká bravurního divadelnictví, nebo něčeho experimentálního. Pokud pominu takovou počáteční třicetiminutovou křeč, kdy se mi zdálo, že herci ani nejsou v rolích a jen tak odříkávají text, tak v okamžiku, kdy jsem se dostali přes expozici k gagům, které naopak rozehrávali podle mě kvalitně, tak jsem se nakonec docela bavil.

Jakub

Mám z toho dobrý pocit. Moc se mi to líbilo.

Zuzana

Hrozně nemám ráda konverzační komedie, takže budu dost zaujatá. Celé představení bylo postaveno jen a jen na textu. Jednání postav vůbec nevycházelo z žádné motivace. A laciné vtipy už vůbec nemusím.

Rozárka

Je to slušná konverzačka. Asi by se dala proškrtat a dopilovat. Je to tradiční divadlo. Asi to sem patří.

Sámo

Všechny konverzačky tohoto typu jsou naprosto stejné. My jsme viděli tento soubor i loni a musím říct, že přestože to je naprosto přiblblá komedie, tak ve chvíli, kdy se rozběhne, s nimi zkrátka jdu. Vydržel jsem to do konce a nakonec mě to docela bavilo. Takže dobré.

Michal

Situační komedie. Anglický humor ve stylu Oscara Wilda. Já v tom viděl Jak je důležité mít Filipa. Výborné.

Míla

Chtěl bych, aby divadlo nebylo pořád jen devatenácté století

ROZHOVOR

tedy ještě máme pořád problémy, protože pořád nemůžeme sehnat takovou, která by se nám tam nejvíc hodila. Už jsme ji několikrát změnili. Navíc jsme se o postupu dozvěděli na poslední chvíli, byli jsme jen doporučení a postup jsme tedy nečekali. Tím pádem jsme se na zkoušení vykašlali a s představením už nic nedělali.

Takže od Šrámkova Písku neproběhla žádná změna?

Proběhla, zase jsme se vrátili ke staré hudbě. Jinak v podstatě ne. Jenom jsme v Písku omylem vynechali nějaké scény, takže ty byly dnes navíc. Možná jsme dneska něco udělali přesněji, co se týče mimoslovního systému.

Vybíráte pasáže z předlohy tak, aby především oslovovaly herce, nebo aby ladily do kompozice představení?

Schválně to byly dost protiúkony. Jeden ze základních úkolů, který jsme si vytyčili, byl ten, že si chceme vyzkoušet trochu náročnější hereckou práci. Materiál je komplikovanější, protože jde v podstatě o vyprávění, jsou tam dialogy a monology. Dali jsme dohromady náročnější věci. Tahle parta je spolu dlouho, jsou na sebe nároční. Postavy jsme moc vybírat nemuseli, tohle jsou skoro všechny, které v novele vystupují. Vybírali jsme jen pasáže, které jsou sdělné, podstatné pro příběh.

Vedete mladé lidi. Co je pro vás nejdůležitější, aby si z vaší práce odnášeli?

Chtěl bych, aby ti lidé poznali co nejvíc možností, které divadlo má. Aby to nebylo pořád to devatenácté století. Abychom v sobě otevřeli tvořivost, vůbec abychom se otevřeli možnostem, které máme. To je i úkol můj a s jejich pomocí se s ním pořád peru. Druhá věc je, pokusit se společně se dostat k nějakým základům techniky. Jsem dost tematický a nevím, co si vlastně odnášejí a co vědí. Jsou ale moc šikovní.

Petra Jirásková

Rozhovor s režisérem Michalem Stonem

Váš soubor byl založen při ZUŠ. Jste stále ZUŠkaři nebo už fungujete jako divadlo?

Částečně jsme pořád ještě ZUŠka, hraje s námi jeden absolvent, kterému je devatenáct. Starší odešli na školy mimo město, takže už jsme se rozdělili, rozpadli, ale dohráváme ještě společně tohle představení. Pracujeme už spíš jen na jeho vylepšování, nic nového společně nerozjždíme, nepracujeme, neučíme se společně. I když to vylepšování je také učení.

Text od Ivy Procházkové je původně v této podobě?

Výchozí text je novela. My jsme její obsah zachovali, obsah textu i dialogy jsme upravovali minimálně, takže je to opravdu pořád Procházková. Naše práce spočívala především v tom, udělat z její novely divadelní tvar.

Jaký podíl mají na výběru pasáží z textu přímo herci?

Velikánský. Pracovali jsme na tom dohromady; dramaturgie i práce s textem jsou opravdu společná práce. Ale i na ostatních složkách jsme se podíleli všichni. Na scénografii, na hudbě. S hudbou

MAZÍ

BUBBETO, PLZEŇ

Objevme kojota v sobě

RECENZE

Před pár lety vyšla velmi inspirativní sbírka půluctu divadelních her kanadských Indiánů s odlehčeným, leč velmi trefným názvem Čekání na kojota. Výběr zvířete, jež se tak nádherně hodí k očekávanému panu Godotovi, přitom není vůbec náhodný: ostatně i v anotaci k inscenaci Nazí souboru BUDDETO! Plzeň se dočteme, že tato préríjní šelma “je symbolem pořádku, ale také vášnivosti a moudrosti. Tím, že ruší harmonii svého okolí, nutí lidi, aby se chopili aktivity a něco se svým životem udělali.”

Česká spisovatelka Iva Procházková napsala román o dospívání, v němž nabídla nelineární vyprávění životních osudů pěti dospívajících lidí (nazývat je dětmi, by bylo již hanlivé, ač hotovými dospělými ještě - bohudík - nejsou), kteří si různými způsoby prožívají svůj přerod do vyššího stádia svého bytí a hledají cestu ven/dál/kudy/jak (nehodící se škrtněte, uznáte-li za vhodné)...

Plzeňskému souboru posloužil Procházkové prozaický text z roku 2009 odehrávající se v česko-německém prostředí jako

textový podklad k inscenaci, v níž s námi, diváky, pěťice (mladých) herců a hereček sdílí osudy svých postav. Pět monologických vyprávění nabývá postupně na dialogičnosti, příběhy se začnou prolínat, nabudou místy i nepěkný směr. Lásky, nejistoty, pochybnosti, přešlapy i trápení k nám promlouvají zpola autenticky jako osobní zpovědi herců, zpola jako zprávy o příbězích postav, které (herci) hrají. Plzeňští herci se odhalují, zpodobávají, sdílí s námi svůj vnitřní svět. Až by se jednomu mohlo zdát, že nepracují s románem o adolescentech, ale že vyprávějí své vlastní příběhy, že nám sdělují své vlastní anamnézy. Ano, možná by to pak mohlo být ještě o poznání silnější, možná bychom se tu a tam nemuseli ošívat při jisté kostrbatosti (románových) dialogů, jež zaznívají z úst herců na scéně. Přesto se plzeňským daří na jednoduché, přesně “nalajnované” scéně něco, co není vždy zcela obvyklé: předávají zprávu o obtížích dospívání, aniž by byli nadměru patetičtí, aniž by se vzdali působivé neobratnosti s tímto věkem spojené, aniž by ztratili schopnost vyprávět (skrze příběhy někoho jiného) sami o sobě.

Ano, “některé kmeny kojota považují za stvořitele světa” - a někdy se dokonce může stát, že se kojot nečekaně objeví i v centru Berlína. Jak vidno, čekat na kojota se vyplatí. Obzvláště, pokud se díky němu před námi obnaží příběh, který by neměl zůstat zahalen (a v knize utajen). Na kojota je tedy dobré být (vždy) připraven...

Petr Christov

Proč?!

Nespokojený divák

Bylo to zajímavé divadlo s pěknou myšlenkou. Ale pro nás těžko soudit, protože z tohoto místa nebylo vůbec vidět, takže možná nešťastně vybraný prostor.

Saša a Michal

Je hrozně těžké si to nějak sesumírovat. Můj první pocit je takový, že jim to naprosto věřím. Víím, co chtěli říct, o čem chtěli hrát. Příběh sdělili a zároveň ukázali jakýsi životní postoj. Každopádně jsem moc ráda, že už mi není sedmnáct. Jinak vynikající práce s textem.

Renata Vordová

Báječný text, ale myslím, že jim trochu přerostl přes hlavu. Odvážný nápad, který by zřejmě vyžadoval trochu více zkušeností, úsilí a štěstí.

Osvětlovač

V tomto představení chvíli trvalo, než jsem si zvykla na monologický dialog, který byl ve výsledku super. Ale drobtáto to bylo takové „necelé“. Nevěděla jsem nic o autorovi, ani o hře, takže dostat se do děje nebylo nejlehčí. Jinak skvělé napětí. Velice dobré provedení.

Šárka Benedová

Bylo to příliš dlouhé na množství myšlenek v tom textu. Například jsem nepochopila hudbu, nebo představby. Ty podle mě vůbec nebyly potřeba.

Liduška

Občas jsme se ztráceli v těch monologích. Každá u někoho jiného. Pro lepší odlišení postav je totiž potřeba perfektní artikulace, a ta tam chyběla. Ale jinak dobré. Zajímavé.

Relikty Slepice

Houbaření je sice fajn, ale občas by to chtělo podívat se do lidí.

Pán Tritonu

super dětstvílíbíčko
pěkný zajímavý Silva
odděleníjo puberta
hluboký zvláštní masakr
ne výpověď tráva pulbfiction
božípecka výstižný autentický

Slovomrak (či wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Autenticky Nazí

RECENZE

Pokud si vzpomínám, na každém Jiráskově Hronově se objeví minimálně jedna velmi příjemně autentická inscenace, kterou hrají velmi mladí herci. Tento rok už máme splněno – Nazí z Plzně v tomto ohledu nezklamali.

Vzhledem k tomu, že předlohu neznám a předem jsem se nepodívala do programu, žila jsem zpočátku v přesvědčení, že se možná dívám na text autorský. To je rozhodně ke cti dramaturgickému výběru (herci se evidentně dokázali s příběhem a postavami velmi pěkně sžít), poněkud

méně to pak možná slouží ke cti předloze: jistá míra stereotypních situací a problémů, do kterých se postavy dostávají, mi umožňovala chvíli setrvat v přesvědčení, že jsou jejími autory možná opravdu četbou německých klasiků současné dramatiky poučení mladí členové souboru BUDDETO.

Největší vklad inscenace, tedy autentičnost výpovědi, podpořil kromě dramaturgické volby i velmi dobře zvolený postup, jak se v inscenaci vypořádát s absencí představitelů starších postav (rodičů, učitele, veterináře, drogového dealera apod.). Mladí

herci všechny dialogy s touto starší generací odehrají sami – mluví tedy sebe i své protějšky. Naproti tomu dialogy se stejně starými postavami, tedy mezi sebou navzájem, vedou většinou doopravdy. Píšu většinou, protože i tady jsou výjimky – v jednom okamžiku tak slyšíme dialog nejprve z úst dívky (a také z její perspektivy), podruhé z úst jejího kamaráda (a tedy i tak, jak ho vnímal on).

Tento princip je velmi dobře zvolený mimo jiné i proto, že umně obchází časté slabiny velmi mladých herců, tedy například jistou nejistotu v temporytmu dialogu, potažmo situace. Režisér hercům dále občas velice umně pomáhá nevtíravou činností, která zaměstná ruce, a pokud se zadaří, funguje ve výsledku i jako jistý symbol (pomalovaný obličej jednoho z chlapců, který „ve skutečnosti“ maluje obraz, nám vypoví-

dá o jeho duševním rozpoložení a procesu iniciace, kterým právě prochází apod.)

Závěrem je třeba podotknout, že dobré vedení se projevuje i v na svou věkovou kategorii obstojně ovládnutém řemesle jevištní mluvy a pohybu. Každý má samozřejmě jiné výchozí talentové předpoklady, ale za všemi je vidět další práce na sebezdokonalení. A tak, i když nám inscenace Nazí nesděljuje o dospívání v dnešním světě nic, co bychom možná už trochu netušili, není to rozhodně ztracený čas. Protože pokud nám o dospívání vyprávějí lidé, kterých se to opravdu bytostně týká, nebude to přece nikdy nuda.

Martina Schlegelová

Jak jsme hledali své dětské JÁ

Zahraniční lektori si většinou pozvání do Hronova pochvalují, Richard Finch ovšem po něm doslova toužil. Je to totiž člověk, který se ve svých téměř sedmdesáti letech dokáže pro věci až dětsky nadchnout, a tohle dokáže přenést i na ostatní. Přitom na první pohled ke kontaktu neláká – máte pocit, jako byste potkal jakéhosi mýtického šamana, od něhož je třeba si zachovat uctivý odstup. Ale když jej oslovíte, váš vztah se okamžitě změní. Alespoň u mě to tak bylo. Na jedné straně Richard připomíná zcela přirozenou součást přírody (nedokážu úplně vysvětlit, proč, ale působí na mě jako stoletý baobab), na druhé straně je to rozený učitel. Takový, před kterým se nestydíte, a s chutí zakoušíte pocit, jaké je to znovu být dítětem. A tak jsem v semináři S jako Storytelling zcela dobrovolně strávila celé jedno dopoledne, a zcela dobrovolně jsem se i zapojila do hry (do práce). Obojí platí. Bylo to sice velmi zábavné, ale vzhledem k nutnosti vyjadřovat se v angličtině, a zároveň stále něco vymýšlet, to bylo přece jen náročné. Určitě ne náhodou jsem připomněla onen návrat k dětským hrám. Finch se chová stejně k dětem i dospělým takovým tím univerzálním způsobem, kdy děti mají najednou pocit odpovědnosti, a dospělí zase otevřenosti a povolené hravosti. Sám Finch ovládá vypravěčství naprosto přirozeně – když začne mluvit, evokuje vám to okamžitě řeku tekoucí nějakou zajímavou krajinou. Přitom je to vyprávění prosté a jednoduché, sem tam propletené nějakou shrnující moudrostí. A tak jsem s téměř dvacítkou seminaristů (všichni mluvili anglicky s přehledem, „výjimečně dobře“, jak konstatoval lektor) prodělala rozcvičku, v níž nám bylo uloženo zdravit ostatní - zběžně, srdečně, jen tak mimochodem, obřadně, ve slow-motion, na dálku, i na blízko, jakousi neznámou řečí. Další cvičení bylo náročnější na paměť – v kruhu jeden začne, prohodí dvě věty, jednu konstatující, druhou pocitovou (třeba Hraje na cello. A moc mě to baví – Právě jsem se naučila český pozdrav Dobrý den. Jsem zvědavá, co bude dál atd.) Další v kruhu měl zopakovat to, co bylo dosud řečeno, a přidat své dvě věty. Ti, kteří sedí dál, se docela dost zapotí.

Finch shrnuje: „Není důležité jen umět vyprávět, ale také poslouchat“. K obojímu je dobré i další cvičení „Pravdomluvný a lhář“. Někdo ze skupinky čtyř-pěti lidí vymyslí příběh, a každý z té skupiny jej jeden po druhém vypráví. Publikum – detektivové mají uhodnout, čím je to doopravdy příběh (shrnutí: většinou jsme se netrefili...). Další částí byl zpěv s pohybem. Finch má zásadu, že každý den se skupina naučí jednu

píseň. V neděli to byla taková ta oblíbená pohybová jednoduchá říkanka, při které se cvičí libovolnými částmi těla (dopředu, dozadu, otočka, nahoru, dolů, ramena, kolena, lokty, hlava atd.) Ta dnešní písnička byla pracovní písní černých otroků na plantážích s bavlnou. Tedy hodně rytmizovaná, šlo o to skládat balíky bavlny a udávat si přitom správné tempo, nechybělo ani protažení, vzepnutí paží k nebesům, se zpěvovou prosbou, aby požeňkala naši práci, a pak se ještě rozdělíme na mužský a ženský sbor, a za pár minut to zní docela jako spirituál. „Nejkurióznější bylo, když jsem tuhle písničku dělal s egyptskými ženami, které nesměly sundat burku,“ vzpomíná Finch. Má vůbec spoustu zkušeností, a tedy historek z různých částí světa. Připomene, jak v roce 1990 byl v Rumunsku, a pracoval tu s učiteli, kteří vůbec nebyli schopni spontaneity, sevření desítkami let tuhého komunistického režimu. „Každý ale rád objevuje dítě v sobě samém,“ říká. A tak v tom pokračujeme. Modelujeme sochy - ve dvojici nejprve jeden formuje druhého do sošného postoje, pak se sám stylizuje do sousoší k němu, a následně ten první zformuje novou pózu a tak dokola. Poté už to nejsou jen dvojice, ale větší skupina, a následně se propojuje akce se slovem. Každý má vymyslet nějaký lákavý novinový titulek, kterým se snaží zaujmout okolí. Postupně se pak všichni kameloti zformují do gigantického sousoší. Pak jsou tu znovu

skupinky a úkol ztvárnit titulek, který jsme si vylosovali (např. Policie přišla pozdě, Snědl mého křečka). Jeden je reportér, další vytvářejí doprovodnou „senzační“ fotografii. Po přestávce přichází na řadu článek z novin, který si měl každý přinést. „Noviny jsou jednou z nejraději fází storytellingu,“ říká Finch. A tak nejprve každý má stručně říci anotaci svého článku, a poté opět skupinky dostanou za úkol zpracovat některý z článků scénicky v libovolném žánru divadelním či novinovém. Naše skupina volí komiksový strip příběh mladého muže, který z obavy před propuštěním zapálil rekonstruovaný hotel, v němž pracoval. I když v té chvíli ušel trestu, za deset let byl znovu zatčen a souzen v Anglii. Jsme první na řadě a Finch chválí náš titulek „From Fire to Trial“. Je to zábavné, ale oddychneme si, když to máme za sebou a jsme už zase jen diváci.

„Vidíte, kolik jsme toho dnes udělali,“ raduje se Finch. „To máte spoustu materiálu, inspirace, na které můžete pracovat dál. Máte nějaké speciální poznatky z dnešního dne?“ Pár hlasů shrnuje: Každý příběh může mít spoustu podob, záleží na úhlu pohledu. V příběhu jsou důležité detaily. A vždy musíme najít způsob, jak posluchače nebo diváka chytit, okamžitě zaujmout.

Jana Soprová

Richard Finch

SEMINÁŘ SEMINÁŘ SEMINÁŘ SEMINÁŘ
S TAKO STORYTELLING - VYPRÁVĚNÍ PŘÍBĚHŮ

Jak se dělá „hechtomima“

Pantomima. Často opomíjená samostatná a velice významná divadelní disciplína, jež vyjadřuje dramatický děj beze slov, pouze s použitím mimických prostředků a hudby. Zakladatelem československé klasické a moderní pantomimy byl Ladislav Fialka (1931 - 1991). Ten také v roce 1983 založil dnes již zaniklou katedru pantomimy v Praze. Po jeho smrti prošla pantomima celorepublikovým úpadkem. Avšak i díky Michalu Hechtovi opět v poslední době zažívá rozkvět, je zpět ve hře a její popularita stoupá.

Od roku 1997 je Michal téměř pravidelně členem lektorského sboru Jiráskova Hronova. Spolu s ním seminář vede Štěpánka Elgrová, jejíž pomoc se letos hodí o to více, že má Michal zraněnou nohu, která mu znemožňuje pohyb bez berlí. I přes tuto indispozici z něj číší energie a radost z práce s mladými lidmi. Proplétá se mezi nimi, předcvičuje, radí jak se správně pohybovat. Ne nadarmo jsou jeho sólová vystoupení tolik oblíbená a mezi fanoušky dokonce označována přiléhavým názvem „hechtomima“.

Seminář P jako pantomima je rozdělen na dvě části, z nichž jedna je rozcvičovací a pantomimická a druhá čistě akrobatická. Je vidět, že se už během tak krátké doby podařilo vybudovat poměrně semknutý a spolupracující kolektiv. V devět hodin všichni sedí v kroužku v tělocvičně a jen tak si vyprávějí. Po nějaké době začne rozcvička. Štěpánka pustí hudbu, seminaristé se postaví do kroužku a Michal stojí uprostřed a svou berlí určuje předcvičujícího. Pak se hraje na babu, po které mají všichni za úkol se řádně protáhnout. Chvillemi to vypadá, že si každý sáhl až na dno. Stavějí se mosty, svíčky, tváře rudnou, tep se zrychluje. Nejmladší „sportovec“ dokonce padá na zem vyčerpáním.

Konečně nastal čas na pantomimickou část dopoledne. „Vaše centrum hraje celou dobu. Každý pohyb představující sílu musí vycházet z něj,“ uvedl nás do situace Michal. Technika TAHY - TLAKY je jednou z nejdůležitějších technik vůbec. Vlastně téměř každý pohyb

vychází právě z ní. Tlačíte do zdi, zvedáte činku, taháte za provaz, otevíráte dveře, ale i trháte květinu. To je jen stručný výběr činností, ke kterým tuto techniku potřebujete. Byl by na začátku vidět, jak je obtížné pohybovat se tak, aby byl imaginární předmět a manipulace s ním uvěřitelný, ke konci první poloviny našeho dopoledne už téměř všichni zvládali tyto pohyby více než obstojně.

Po přestávce byly na podlahu tělocvičny rozloženy zíněnky ve dvou řadách, ke každé si stoupla jedna polovina seminaristů a začala část akrobatická. Kotouly, kotouly s výskokem, parakotouly. To vše, jak říká Michal, má být jen základní průpravou a přípravou na velký mezník každého akrobata: první technicky správně provedené salto. Ke konci semináře se všichni ještě jednou protáhli a odešli si dát zaslouženou sprchu (ti čistotnější z nich). Já jsem využil volnou chvilku ke krátkému rozhovoru přímo s Michalem.

Co pro tebe znamená pohyb?

Cesta vyjádření.

Proč sis vybral právě pantomimu, jako svůj obor?

Zdálo se i úžasné sdělovat beze slov. Navíc všichni mluví, mluví. Všechno je okecané. A když někdo dokázal to samé sdělit bez jediného slova, přišlo mi to jako takový malý zázrak.

Co je cílem tvé práce se seminaristy?

Snažím se je naučit základy neverbální komunikace, neverbálního divadla a jeho zákony. Aby věděli jak se k tomu všemu postavit, srozumitelně přenést na jeviště, aby se ten malý zázrak mohl konat.

Je nějaký obtížný pantomimický pohyb, který bys zdůraznil?

Štronzo. Používá se pořád a všichni ho pletou. Zůstat správně ve štronzu je hrozně užitečné a přitom tak těžké.

Pantomima ušla dlouhou cestu od svých počátků v antickém Římě, přes Commedii dell'arte, velikána 19. století Jean-Baptista Gasparda Deburaua, až po výše zmiňovaného Ladislava Fialku a dnes již legendárního Borise Hybnera. Je úžasnou směsicí pohybů, gest, ale také hereckých jednání. Ne nadarmo láká tato „němá královna divadla“ poslední dobou stále více příznivců.

Vít Malota

Třetí kolo – díl třetí

V minulém díle jste četli: Ondřej, Bára a Pavel jsou z Mostu a šlapou. Do Hronova chtějí dojet na kole. Jejich tempo je vražedné, jejich oblíbeným revírem jsou kopce.

(Příběh podle skutečné události. Na přání těch, kteří přežili, nebyla jejich jména změněna.)

Pokud máte zájem – pro velký úspěch se od 14.30 hodin koná autorské čtení s autogramiádou (Bára a Pavel – ano i vy je můžete osobně poznat) v Čapkárně. Už nesmrdí. Snad.

Druhý den – ráno skučíme, snídáme a skučíme. Ondra začíná vyměňovat šlapky, ty starší už dosloužily. Rozebírá půlku kola a zjišťuje, že jeho imbusák na šlapku nestáčí... Pomáhá soused se svým nářadím. Trvá to dvě hodiny. Pavel nevrle přihlíží, Bára si prohlíží svá stehna a zadek.

85 km – Na náměstíčku v Hostíně máme odbočit doprava. KOPEC.

85,7 km – Kopec zdolán. Ondra si uvědomuje, že u hostitelů zapomněl flašku s pitím a vrací se zpátky. Bára se směje. Pavel to rozdejchává.

86 km – První krize. Naše zadky procházejí středověkem. Bojíme se, že každým dalším metrem se z půlek stanou čtvrtky a ze čtvrtek něco, na čem se určitě sedět nedá.

115 km – Jedeme z kopce, když v tom se Pavel náhle zastavuje. Ondra s Bárou nechápu. Pavel se otáčí a odjíždí asi 50 metrů zpět a sbírá ze silnice cosi zeleného. Bára s Ondrou nechápu. Pavel říká, že to bude výborný dárek pro Leu s Mayou. Bára s Ondrou nechápu.

117 km – Mladá Boleslav. Zastavujeme na výtečný oběd a kola zamykáme před restaurací dvěma zámky. Bára se při objednávání ujišťuje, zda má Ondra klíče k zámku. Dojíždíme a Pavel zdržuje odjezd, protože právě stahuje spot na festival PřeMostění. Jdeme ke kolům a Ondra zjišťuje, že klíče jsou v... Pavel myslí, že Ondřeje zabije, a mele ještě něco o dalších 30 km, které máme ujet víceméně prý po rovině. Ondra shání štípačky. Krademe svá vlastní kola. Bára zatím zjišťuje, že obvod jejího zadku se zmenšil o několik milimetrů. Hurá.

Příště si přečtete: Krádež vlastního kola. Kopce jsou všude a důchodci lžou. Nenechte si ujit pokračování napínavého thrilleru!

Ondra Hyněš, Bára Gréeová, Pavel Skála

Zrobíme prezenčku!

INFORMACE

Novinkou na letošním Problémovém klubu (PC) je prezenční listina, na kterou se jeho návštěvníci mohou podepsat. Není to povinné, řekla Zpravodajka programová ředitelka Simona Bezoušková. Prezenčka podle ní slouží k tomu, aby se příští rok do divácké řady B, která je populární díky pozdějšímu začátku představení, přednostně dostali skuteční zájemci o PC. „Jména, která se na prezenční listině opakovaně vyskytnou, budou mít při zařazování do béčka přednost,“ vysvětluje.

Změna doprovodného programu

INFORMACE

Některá nedělní vystoupení v parku A. Jiráska, která byla zrušena kvůli dešti, dostala nový termín. Koncert Dechového orchestru mladých ze ZUŠ Hronov a Červený Kostelec pod vedením pana Miloše Meiera proběhne v náhradním termínu ve čtvrtek v 16:00 a Relax Band (taneční orchestr Hronov) zahraje v sobotu od 15:30. Tedy – pokud počasí dovolí.

Ztratil se fotoaparát

INFORMACE

Informaci o ztraceném fotoaparátu Dynax 505si přivítá Jakub Parobek z DS Tyl Rakovník. Poctivému nálezci bude patřit odměna ve formě pití, které si objedná. Kontaktujte naši redakci nebo telefonujte přímo na číslo 603 423 974.

Do sálu s pivem nesmí ani diabetik!

INFORMACE

Odloučit se na dobu představení od lahve vína či půllitru piva není jednoduché, pro zachování čistoty v divadelních sálech je to ale nezbytné, připomínají hronovští technici. Závislým alkoholikům nepomůže ani vskutku originální výmluva, se kterou přišel jeden divák v sobotu večer před představením Cěčka Svitavy v Jiráskově divadle. Jsem diabetik, přesvědčoval uvaděčky, a potřebuji mít pivo neustále s sebou. Povolila mi to Simona Bezoušková, dodal.

-red-

Anketa

Jaké máte pozitivní deviace?

To jsi mě dostal. Vymyslel sis pěkně blbou otázku. Myslím, že všechny deviace, které mám, jsou negativní. Teď mě jedna pozitivní napadla. Úplně bez výhrady poslouchám režii a režiséru.

Diana Hřčková

Všechny deviace jsou pozitivní. Ale já mám samé negativní.

Luděk Horký

Ječím. Při zpívání. Není to pozitivní? A pak mám zmršený hlasivky.

Kateřina Císařová

Miluju všechny lidi na světě. Tak často, jak to jde.

Ondřej Lechnýř

Mám tu pozitivní deviaci, že miluji Ovcí.

Lucie Ivanovová

Mám pozitivní deviaci, která se projevuje tak, že se někdy dojmám nad věcmi, nad kterými bych se vůbec dojímat neměl.

Jan Kroul

Musím se nad tím zamyslet. Asi to dělám jako samozřejmou věc, takže nevím, která to je. Možná je to moje láska k hudbě. Především k té kytarové. Přepadá mě kolem půl druhé v noci.

Aleš Bergman

Má pozitivní deviace je nutit přítele k děláni svačin. Svačiny jsou dobré, chutnají celému souboru.

Kristýna Grillová

Myslím, že by to mohla být ta skutečnost, že se pořád usmívám. A všechny tím rozesmávám.

Tereza Šváchová

-saj-

Hronovský výletník: Kdo šroubuje, nezlobí!

existuje na stránkách www.amaterskedivadlo.cz rubrika nazvaná Amatéri sobě!, což je komunitní portál českého amatérského divadla? Stačí na úvodní stránce kliknout na tlačítko po pravé straně dole a můžete zde po přihlášení bez zásahu redakce propagovat své inscenace či přehlídky nebo využít rubriku Inzerce. Ta je rozdělena na poptávku a nabídku. Poptávat a nabízet je možné technické vybavení, herecké síly, režijní a jiné dovednosti, knihy, časopisy, divadelní texty a cokoli, co souvisí s vašimi divadelními aktivitami.

Hledáte herce nebo naopak hledáte sami uplatnění v divadelním souboru? Sháníte cenově dostupnou divadelní techniku nebo chcete tu svoji nabídnout potřebným? Chcete šířit informace o vašich představeních či jiných divadelních aktivitách? Neváhejte využít rubriku Amatéri sobě! na stránkách www.amaterskedivadlo.cz!

Milan Strotzer

V dnešním deštivém dni se nám nechtělo šlapat pěšky. Sportovně založenou Páju to trochu mrzelo, zlenivělý Němčour to naopak přivítal. Konečně! Už léta jsem chtěl vidět muzeum Merkuru - stavebnice, „na které jsem vyrostl“. Do Police nad Metují je to asi sedm kilometrů, v pěkném počasí vás tam dovede červená turistická značka, jistě tam jede i autobus, my jsme jeli „Bydlíkem“, dodávkou, jejíž nákup má žena Stáňa tolerovala jako pomocníka na dlouhé výlety s možností snadného přespání kdekoliv, i když oba dobře víme, že Bydlíka máme kvůli divadlu.

V Polici se po muzeu snadno doptáte. Kdo se ptát nechce, ať hledá Tyršovu ulici 341. Srdce kluka ve mně zaplesalo, když jsem viděl, co všechno je tu z Merkuru postaveno. Od jednoduchých neumělých vozíčků, přes složité roboty až po ocelové město, které zabírá celou místnost, stále ještě roste a jeho dokončení je naplánováno

na rok 2016. Na své si přijdou také milovníci vládků, prohlédnout si můžete i několik typů funkčních modelů parních strojů.

Pája vůbec netušila, že doma v rohu této pracovny je dodnes poměrně obsáhlá stavebnice, která tam čeká na vnuka (vyrábět holkám panenky z Merkuru mě nenapadlo). A musel jsem slíbit, že jí doma spustím parní stroj, který jsem k pohonu svých výtvorů jako kluk používal a funguje dodnes.

Pro ty hravější je v Polici připravena místnost se dvěma velkými stoly, na kterých je návštěvníkům k dispozici velká hromada jednotlivých dílů, krabičky plné šroubků a maticek a trochu zklamané dětské oči tu sledují, jak rozzařené oči jejich otců hledají tu správnou součástku a přidělávají jí k rostoucímu modelu. Maminky se shovívavě usmívají a možná při pohledu na své muže přemýšlejí, že by měly Merkura pořídít pod vánoční stromeček. Kdo šroubuje, nezlobí!

Pavel a Pája z rodu Němčourů

W HAS PL

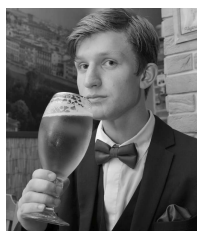
EUROVIA
VINCI

STRIP

PĚNA DNÍ

POSTŘEŽENČNÍ PIVNÍK

Restaurace Stovka Radegast Premium Český světlý ležák

Způsob čepování:

Doladil-li by ten sympatický omladina své čepování natřikrát - jen o něco málo více pěny při prvním zátahu, volal bych třikrát hurá a radostí roztrhl svého motýlka. Leč, něco tomu chybělo. Prozatím ovšem nejlepší výkon.

Barva:

Tmavě zlatá, až dohnědá.

Vůně:

Silně chmelová. Pozornější konzumenti si všimnou jemných sladových tónů.

Pěna:

Hustá, velice příjemná. Tvoří, díky čepování natřikrát, krásný klobouček. Jen tu a tam větší bublinka. Slušně kroužkuje. Drží v tenké vrstvě po celou dobu konzumace.

Chut' a říz:

Začátek je opravdu, ale opravdu jen jemňoulince sladový. Potom nastupuje chmelová „one man show“, která je naprosto dominantní a vydrží takto celou sklenici. Sladové tělo má Radegast plné, pěkně zakulacené. Říz vyšší. I přes zdánlivou jednoduitost chuti pivo ani na chvilku nenudí. Pitelnost více než dobrá (nezapomeňte ale, že jde o dvanáctku).

Co na to pivovar:

Pivovar podává stručný, avšak naprosto přesný popis této ryze hořké dvanáctky. „Pivo je třikrát chmelené třemi druhy moravského chmele.“ Nemám námitek. Konečně pravé nešizené pivo.

Další komentář:

Konečně jsem se také napil s chutí. Podle starých štangastů si sice Radegast Premium nezadá s legendární vychmelenou dvanáctkou, která byla, na popud Pilsneru, zrušena. Ale nedá se říci nic jiného, než že jsme na dobré cestě. Konečně pravé nešizené pivo, které zkrátka má tvář.

Sommeliérský kvíz:

Opět padla otázka, přejí-li si mléko od kravičky. Když jsem vysvětlil princip a přípravu pivního „mlíka“, odpovědí mi byl jen rozpačitý smích. Ale slečně to, pro ty hezké oči, rád odpustím.

7,5 malotáška z deseti

Vít Malota

VTĚRKA MRÁZEK

Jan Mrázek jako nápověda tanečního souboru Intro Postřelmov.

ZÍTRA

STŘEDA 6. SRPNA

17.45 a 20.30 hodin / 95' / JD
Divadlo Kámen Praha / režie: Petr Macháček
Petr Macháček: Mamut mamut

18.00, 20.40 a 22.15 hodin / 30' / SJČ
BUDETO! Plzeň / režie: Michal Ston
M. Hübschmannová, M. Ston, BUDETO!
Plzeň: O Jančuškovi a Marčuše

16.00, 20.40 a 22.30 hodin / 65' / SOK
Divadýlko na dlani Mladá Boleslav / režie:
Kateřina Fixová Thornton Wilder: Dlouhý
štědrý večer

15.00 hodin / PAJ / doprovodný
ZLATÉ SLUNCE - festival amatérských folko-
vých skupin

15.00 - STRUNA, Hronov
15.45 - KOYOTI, Rtyně v Podkrkonoší /
Pardubice

16.30 - OTISK, Nový Rychnov
17.15 - FUKANEC, Nové Město nad Metují
18.00 - KAMION, Hronov
18.45 - CHVÍLE, Hronov
19.30 - ELIXÍR, Pardubice
20.30 - THE BLUEGRASS FRIENDS, Mladá
Boleslav

20:30 hodin / Kavárna Blanka / doprovodný
Vladimír Mikulka: OŠKLIVÉ PÍSNĚ (o hez-
kém světě)

Legenda:

JD = Jiráskovo divadlo
SJČ = Sál Josefa Čapka
SOK = sál sokolovny
PAJ = Park Aloise Jiráska
Změna programu vyhrazena!

WIKOU MGI

SOVIS

Cesta pro vaše projekty..

Marius Pedersen

16.15 a 20.00 hodin / 135' / JD

DS Ty-já-tr HROBESO Praha / režie: Luděk Horký
Nikolaj Vasiljevič Gogol: Revizor

14.00 a 17.00 hodin 30' / SJČ

BUDETETO! Plzeň / režie: Michal Ston
M. Hübschmannová, M. Ston, BUDETETO!
Plzeň: O Jančuškovi a Marčušce

18.00, 19.30 a 21.40 hodin / 55' / SJČ

HOP-HOP Ostrov / režie: Irena Konývková
Z. Bezděková, I. Konývková: Tak tohle je naše Leni?!

15.00, 19.45 a 22.00 hodin / 85' / SOK

Divadlo SoLiTEAter Praha / režie: Libor Ulovec
John Patrick Shanley: Pochyby

15.00 hodin / PAJ / doprovodný

Divadlo Mimotaurus Praha
O medvídkovi Medouškovi

14.00 a 17.00 hodin / 75' / ZS / doprovodný
TRIARIUS Česká Třebová

Jan Procházka: Kočár do Vídně
Kapacita představení je omezena! Vstupenky za 20 Kč je možné zakoupit v IC.

19.30 hodin / PAJ / doprovodný

BADYS - Nučice u Prahy (rock)

21.00 hodin / PAJ / doprovodný

HEEBIE JEEBIES - Hronov (ska-punk)

20:30 hodin / Kavárna Blanka / doprovodný

Antonín Puchmajer D.S.: BE POZZY!

Pozitivní kabaret

Zpravodaj 84. Jiráskova Hronova 2014

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Jana Soprová, Petra Jirásková,
Jan Švácha, Vít Malota,
Jan Mrázek, Ivo Mičkal (foto),
Aleš Hejral (komiks), Michal Drtina (zlom),
David Slížek (šéfredaktor)

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč

Neprošlo jazykovou úpravou!

LÁTKA, TEXT

A NĚŽNOSTI

Milý Zpravodaji, mám takový problém, se kterým se stydím někomu svěřit. Moje představení má jenom 7 minut. Když se hodně snažím, tak třeba i osm, ale víc to nebývá. Nemám zatím moc režijních zkušeností a větší kládu bych asi ani nezvládl. Děláním zatím jenom monodrama a připadá mi, že na něj je to délka tak akorát. Tady na Jiráskově Hronově si ale připadám dost méněcenně. Všichni mají představení delší! Dokonce i holky ta-nečnice! Bojím se, že divákům nebude sedm minut stačit. Co mám dělat?

Filip (23)

Milý Filipe, Tvé představení jsem ještě neviděl, nemohu tedy dobře posoudit, zda je

PRAVDA NEBO LEŽ

Invaze invalidů

Mezi primáty (tím nejsou myšleni humanoidi) letošního Hronova bude bezesporu patřit počet zraněných herců, kteří se objevili na jevišti.

Invazi zraněných herců uvedl ve hře „Všechno není košer“ Ladislav Valeš. Ode-

Nevíte si rady? Něco vás trápí? Potřebujete se svěřit? Napište do Zpravodaje, Dr. Amaturg vám poradí! Své dotazy pošlete na: jhzpravodaj@gmail.com.

Tebou uváděná délka úměrná tvaru. Obecně se ale dá s jistotou říci, že délka rozhodně není to nejdůležitější. Mnohem zásadnější je intenzita prožitku. To je to, co diváky zajímá nejvíc. Když je zaujmeš a svým výkonem a nasazením je takřkajíc přibiješ do sedaček, na délku si nikdo ani nevzpomene. Navíc si uvědom, že méně je někdy více. Většina diváků se mnohem raději podívá na kratší kus, než že by vyhledávala představení, o kterých se dá říct, že by měla mít tak o sto třicet minut méně. Zde platí heslo, že když je to blbě, aspoň toho není moc. Rozhodně se tedy nerozpakuj, uvolni se a předveď vše, co máš. Hodně štěstí.

Dr. Amaturg

Hronovské příběhy, které se skutečně staly... anebo ne. Rozuzlení přineseme v zítřejším čísle.

hrál obě představení s rozdrčenou českou. Opět tak dokázal, že magie divadla funguje: málokterý divák totiž něco poznal. Podobně na tom byl i Vladimír Lechnýř v „Šakalích letech“. Hned v první scéně prvního představení si obnovil zranění stehenního svalu a dohrál se sebezapřením do té doby, kdy mohl nasadit fernetová anestetika v Hororu. Před stejným představením si během zkoušky přivodila zlomeninu zánártní kůstky Zuzka Formánková. Potvrdil to rentgen druhého dne na lékařské pohotovosti a výsledkem byla sádra. Muzikál pochopitelně dohrála ještě bez sádrové fixace. S berlemi na jevišti se objeví i Lucie Valenová (na fotografii) ve hře „Revizor“ pražského souboru Ty-já-tr/HROBESO. Před nedlouhou dobou absolvovala operaci kolena a nic jiného jí tedy ani nezbyvá. Když k tomuto množství zraněných připočteme zlomená srdce, zhroucené temporytmy a přetřhané dějové linky, jedná se o jednoznačně nejrizikovější Hronov všech dob.

Anebo si vymyslím?

-saj-

Odpověď z předchozího čísla: Létající koberec na rozdíl od inženýra Kašpara v Hronově podle dostupných informací nikdy neletěl.